

Новоизбраният князь *Сабинъ*, зетъ на Кормисоша, веднага влѣзълъ въ преговори, но затова билъ сваленъ отъ народното събрание и избѣгалъ въ Цариградъ. При все това, неговиятъ приемникъ *Баянъ* тръгналъ съ боляритѣ си за тамъ да сключи миръ, който и наистина се сключилъ (764). Съперникътъ на Баяна, *Умаръ*, отъ рода *Укилъ*, привърженикъ на избѣгалия въ Византия Сабинъ, следъ 40 дена билъ изгоненъ отъ България, съ което явно се нарушавалъ договорътъ. Императоръ Константинъ внезапно се явилъ въ долината на Тунджа съ намѣрение да покори несъгласнитѣ българи, като нападналъ на тѣхъ неочаквано, но поради страхъ наскоро се върналъ. Приемникътъ на Баяна, *Токту*, падналъ съ много боляри въ една битка противъ императора, която станала нѣкъде къмъ устията на Дунава. Последицата отъ това поражение била тая, че голѣма частъ отъ България била разграбена и селищата били предадени на огънь отъ византийскитѣ войски (765). На следната година блѣскавата шеста експедиция на гърцитѣ противъ българитѣ била разнебитена отъ буря близо до Месемврия, при което почти цѣлата голѣма флота пропаднала. На това отгоре тогава се започнали силнитѣ грабежи на македонскитѣ и тесалийскитѣ славяни по Егейско море, така че императорътъ трѣбвало да откупува отъ пленъ у славянскитѣ князе срещу 2,500 копринени дрехи отвлѣченитѣ жители отъ островитѣ Имбросъ, Самотраки и Тенедосъ (768).

Работитѣ приели другъ обратъ, когато въ България умниятъ и храбъръ *Церигъ*, нареченъ още и *Телеригъ*, взелъ въ ржцетѣ си браздитѣ на управлението. На 774 год. Константинъ V за седми пжтъ излѣзълъ съ войска и флота противъ българитѣ; обаче, като пристигналъ при Варна, той се убедилъ, че не е възможно да ги покори и сключилъ съ Церига писменъ миренъ договоръ.

Нѣколко месеца по-късно Церигъ събралъ войска отъ 12,000 души, на която било поржчано да предприеме подъ началството на нѣколцина боляри грабителски походъ къмъ независима Берзития (страна на бърсяцитѣ въ западна Македония, между Вардаръ и Охридъ). Непостоянниятъ въ своята политика императоръ, като узналъ отъ шпиони каква е целта на въоръжаването, набързо събралъ войска подъ предлогъ, че отива въ походъ противъ арабитѣ и съ едно внезапно нападение, въпрѣки договора, разпрѣсналъ експедиционния български корпусъ. Знаейки, че е постъпилъ вѣроломно, той на следната година (775) отново излѣзълъ противъ българитѣ, но тоя походъ свършилъ плачевно. Тогава хитриятъ Церигъ уведомилъ императора, че има намѣрение да напусне тайно държавата и да избѣга при него, за което го и молилъ да му обади, на кое именно лице той би могълъ да довъри тоя планъ. Императорътъ, безъ да подозира, че това е хитростъ, му съобщилъ имената на тайнитѣ гръцки приятели между българитѣ. Церигъ заповѣдалъ незабавно да ги уловятъ и умъртвятъ. Константинъ до толкова билъ огорченъ отъ тоя случай, че скубалъ косата си и въ сжщата година свършилъ безпокойния си животъ.

На 777 год., незнайно по каква причина Церигъ, наистина избѣгалъ при императора Лъвъ IV, покрѣстилъ се въ Цариградъ, оженилъ се за една византийска принцеса и билъ назначенъ за патриций. Неговиятъ приемникъ *Кардамъ* подкачилъ наново борбата съ византийцитѣ. Четири пжти той разбивалъ въ горна Тракия войскитѣ на малоопитния Константинъ, вмѣсто когото управлявала майка му, прекрасната атинянка Ирина, и принудилъ гърцитѣ да плащатъ ежегоденъ данъкъ (791—796).

Около 802—807 г. на престола стѣпилъ най-силниятъ отъ всички български князе, страшниятъ *Крумъ*, неуморимъ и непоколебимъ воинъ. Когато той се възцарилъ, държавата му заключавала въ себе си придунавска Бъл-